■ За кулісамі

Алена Чухнова. Свабода і боль «Лэдзі-птушкі»

Цырк здольны захапляць сваёй магіяй гледачоў любога ўзросту. Тое ж здарылася і з нашай гераіняй. Зразумела яна гэта не адразу, але ў прафесіі змагла знайсці сябе. Паветраная гімнастка на палотнах Алена Чухнова ў Беларускім дзяржаўным цырку працуе ўжо больш за дзесяць гадоў. Паспела не толькі адчуць свабоду палёту пад купалам, але і пакарыць сваім талентам гледачоў у розных краінах. І пасля яе прыезду з міжнароднага фестывалю мастацтваў у Пхеньяне, дзе са сваім нумарам «Лэдзі-птушка» артыстка заваявала золата, мы вырашылі сустрэцца з ёй, каб пагаварыць пра тое, што схавана ад цікаўнага вока публікі.

Увага публікі — лепшая ўзнагарода

— Алена, чаго каштавала вам «золата» ў Пхеньяне?

— Кожны нумар, які з'яўляецца ў цырку, праходзіць шмат этапаў свайго фарміравання. Мы не проста ствараем яго, а ўдасканальваем, праводзім абкат у гледачоў. І, зразумела, самі выканаўцы за гэты час становяцца больш прафесійнымі. З нумарам «Лэдзі-птушка» на фестывалі я выступала ўжо пяты раз і думаю, што цяпер ён па-сапраўднаму гатовы. Безумоўна, не магу гарантаваць, быццам у далейшым з ім ужо не адбудзецца ніякіх трансфармацый, бо пастаянна з'яўляюцца новыя ідэі і мы знаходзімся ў творчым пошуку. Асабліва не проста, калі думаеш пра ўжо зробленае, жадаеш нешта змяніць, палепшыць. Бывае, начамі не спіш, а потым з рэжысёрам абмяркоўваеш дэталі, акцэнты. Магчыма, мне ўдалося на сёлетнім фестывалі заваяваць золата таму, што свой нумар я ўжо адпрацавала папярэдне на гастролях у некалькіх іншых краінах і ў розных умовах. Не абышлося і без экстрыму. Даводзіцца адаптавацца і прывыкаць да манежа, бо ў кожнага ёсць свая спецыфіка (вышыня, амартызацыя падвескі і г.д.), плюс важны момант, як спрацуешся з асістэнтам. Напрыклад, у Кіеве мне асісціраваў трэнер du Soleil, які выдатна ведае сваю справу і з ім можна працаваць амаль без слоў, ён проста адчувае цябе ў любы момант... Такім вось няпростым шляхам нараджаецца тое, што гледачы назіраюць на працягу пяці-дзесяці хвілін, а журы адзначае ўзнагародамі.

«У цырку, мабыць, усё ж не як у спорце, тут наадварот усе за аднаго. Мы ўмеем шчыра захапляцца іншым чалавекам, радавацца яго перамогам, бо ведаем, як кожны з нас рызыкуе».

— Як ствараўся нумар «Лэдзі-птушка»?

— У першую чаргу, вялікую ролю адыграла ідэя рэжысёра Ганны Барашкавай. Яна той чалавек, які ўмее тонка адчуваць артыста, разумець, што яму падыходзіць па характары, па падачы. І калі працуеш у такім тандэме, то ўсё атрымліваецца. Мне, напрыклад, падыходзіць лірыка, а гэты нумар больш тэмпавы, там я «птушачка такая дзелавая». Калі ўжо ёсць задума, то мы прадумваем элементы і адпрацоўваем іх на зямлі, а таксама падбіраем музыку, робім касцюм. Цяпер у мяне там пёркі, і часта нават пытаюцца, ці не перашкаджаюць яны мне ў паветры выконваць складаныя элементы. Зразумела, пасля кожнага выступлення касцюм патрабуе рэканструкцыі, але эфект ён дае. Як кажуць, трукі трукамі, а гледачам хочацца бачыць шоу, таму імкнёмся гарманічна спалучаць вобразы, элементы, падачу.

— Дарэчы, рэакцыя публікі ў цырку ў залежнасці ад краіны адрозніваецца?

— Я думаю, што культура краіны ў многім абумоўлівае тое, наколькі эмацыянальныя яе гледачы. Калі, напрыклад, у Японіі публіка можа на кожны твой пераход у нумары бурна рэагаваць, то вось у Карэі глядач паводзіць сябе больш стрымана. Яны не шкадуюць апладысментаў, аднак для ўсіх яны гучаць аднолькава. Там ніхто не стане ўскокваць са сваіх месцаў і крычаць «Брава!» Еўрапейскія гледачы, вядома, больш разняволеныя і свабодныя ў выяўленні сваіх эмоцый.

— А што можаце сказаць пра беларускую публіку?

— У нас публіка цудоўная. Памятаю, баялася выступаць у Маскве, бо там гледачы прыдзірлівыя. І ты думаеш, як выступіць так, каб ім спадабацца, бо людзі не будуць выказваць табе сваё захапленне, калі ім не спадабаецца. Тое ж самае і ў Беларусі. Адметнай рысай мінскай публікі лічу тое, што да нас на прадстаўленні прыходзіць шмат дзяцей. Яны, як вядома, вельмі непасрэдныя ў сваіх рэакцыях на нешта. Бывае, працуеш і ў цішыні чуеш, як нехта з дзяцей услых перажывае за тое, што ты зрабіла абрыў ці нейкі небяспечны элемент.

Жыццё ў рытме няспыннага палёту

— Самі што адчуваеце, выконваючы трукі ў паветры?

— Мне бывае страшна. Здараецца часам не вельмі добра сябе адчуваеш і тады перажываеш, як усё пройдзе. У такіх сітуацыях ідзеш на пэўную рызыку. Але разам з тым пад купалам ты здольны адчуць неверагодную свабоду, палёт. Той жа нумар «Лэдзі-птушка» створаны з разлікам, што будзе паказвацца на цыркавых пляцоўках. Бо ён амплітудны, што патрабуе прасторы і вышыні, каб было відовішча. У Пхеньяне было дзе разагнацца, а вось калі працуеш на невялікім манежы, то пачуццё эйфарыі зусім не тое. Аднак ты проста выконваеш сваю работу, не зважаючы на абставіны. Памятаю, на фестывалі ў Астане было не проста. Там ад асвятляльных прыбораў так нагрэўся купал, што калі я пачала рэпеціраваць, паветра было нібы кіпець. А на Кубе, наадварот, дыскамфорт з-за высокай вільготнасці. Я тады працавала з кальцом, там вільгаць, трэнне, і ў нейкія моманты ты абдзіраеш скуру на целе, але працягваеш радаваць публіку. У нашым цырку цяпер, дзякаваць богу, добрая вентыляцыя, і таму працаваць зручна.

— Для вашай работы патрэбна, як я разумею, і добрая фізічная падрыхтоўка...

— Трэніруемся мы кожны дзень. Асабліва варта звяртаць увагу на практыкаванні на расцяжку, на прэс, важна пастаянна трымаць сябе ў тонусе. Не магу сказаць, быццам нешта сабе забараняю, бо быць у форме — для мяне ўжо звыклы стан. Зразумела, я не стану есці за дзве гадзіны перад рэпетыцыяй ці да выступлення, бо тады на палотнах будзе не проста. Але, калі адпрацавала, то магу дазволіць сабе ўсё, чаго пажадаю. Ніякіх дыет не прытрымліваюся. Імкнуся толькі больш вадкасці піць і час ад часу вітаміны для суставаў.

— Пасля гастрольных паездак у вас ёсць час аднавіць сілы, адпачыць?

— Гэтым разам у нас быў адзін дзень на адпачынак, а потым зноў праца, рэпетыцыі. Мы пастаянна жывём у такім рытме, бо, калі працуеш, то трэба працаваць. Я асабіста за тое, каб не расслабляцца. Зараз я рэпеціраю ў такім, можна сказаць, «сонным рэжыме», але ўсё роўна гэта спрыяе таму, што калі пачну выкладацца на поўную сілу, то для майго арганізма гэта не стане нечаканасцю і стрэсам.

— На фестывалях прысутнічае канкурэнцыя?

— Я з вялікай павагай стаўлюся да працы цыркавых артыстаў. Ведаю, што ў кожнага свая гісторыя і ўсім бывае не проста. І канкурэнцыі не адчуваю. Калі стаю за кулісамі і назіраю за выступленнямі сваіх калег, напрыклад, на фестывалі, то мяне не мучыць думка, быццам бы чыйсьці поспех зніжае мае шанцы на перамогу. Можа, я проста на іншым этапе зараз і таму ўсё так успрымаю. Мы наадварот хвалюемся адзін за аднаго, сябруем, падтрымліваем стасункі па-за рамкамі гастроляў. Свет, ён як манеж, — круглы. Ніколі не ведаеш, дзе і пры якіх абставінах сустрэнешся з людзьмі праз некалькі гадоў. У цырку, мабыць, усё ж не як у спорце, тут наадварот усе за аднаго. Мы ўмеем шчыра захапляцца іншым чалавекам, радавацца яго перамогам, бо ведаем, як кожны з нас рызыкуе, бо па-сапраўднаму любіць сваю работу.

Цырк дае магчымасць знайсці сябе

— Існуе для вас у прафесійнай рызыцы нейкая мяжа?

— Я пакуль што яшчэ не стала мамай і таму, думаю, пасля з'яўлення дзяцей буду больш асцярожнай. Бо, калі ты адказны не толькі за сябе ў жыцці, то становішся ўжо не такім смелым.

— Памятаеце свой першы прыход у цырк?

— Упершыню я туды трапіла, калі мы былі з бацькамі на экскурсіі ў Вільнюсе. Той раз сярод мерапрыемстваў быў паход у цырк. Звычайнае шапіто ў цэнтры горада, дзе выступалі ліліпуты. Добра памятаю, што была ў захапленні ад канатаходцаў...

— Тады і зацікавіліся сваёй цяперашняй прафесіяй?

— Я пэўны час займалася ў цыркавой студыі, а ўвогуле ў розных сферах шукала сябе. Спявала, танцавала, у тэатральнай студыі займалася, і ў цыркавым мастацтве захацелася паспрабаваць свае сілы. Мне падабалася, што я пастаянна занятая, можа, таму і сёння камфортна працаваць у такім рытме... А потым падчас вучобы ва ўніверсітэце *(Алена скончыла Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў, аддзяленне эстраднай харэаграфіі. —* ***Аўт.)*** у нас было заданне рабіць пастаноўку нумароў. Я старалася рабіць нешта сольнае, пад сябе. Тады нават не думала пра цырк. Аднак пасля кастынгу прыйшла сюды ў балетную трупу. Потым на месцы ўжо зразумела, што павінна добра папрацаваць над сабой, каб у мяне ўсё атрымалася і пад купалам. Выхадныя праводзіла ў спартыўнай зале, а калегі мяне падбадзёрвалі. І іх вера мне дапамагла дабіцца сваёй мэты.

— Сёння вы ўжо больш за дзесяць гадоў працуеце ў Беларускім цырку. Што далей?

— Зараз жыву ў чаканні таго, што змагу свой нумар «Лэдзі-птушка» паказаць нарэшце беларускай публіцы. Усё неяк не ўдавалася ў нашых праграмах паўдзельнічаць. Нам абяцаюць, што, магчыма, тое будзе восенню, але калі ўзнікне прапанова паехаць на гастролі яшчэ кудысьці, то, вядома, запланаванае выступленне будзе перанесена. Нам, артыстам, важна гастраляваць. І мне падабаецца асвойваць новыя жанры. Напрыклад, калі цырк быў на рэканструкцыі, я працавала над нумарам з плёткамі, магу ласо круціць. Можа, аднойчы і гэта аднаўлю.

— Якая вы за межамі арэны ў коле сяброў, сям'і?

— У маім акружэнні шмат людзей творчых прафесій. Мы запрашаем адзін аднаго на свае выступленні... Муж у мяне не звязаны прафесійна з творчасцю, але ён з музычнай сям'і. І таму мы цудоўна адзін аднаго разумеем. Нават тое, што я ўвесь час у раз'ездах, успрымаем як плюс, бо гэта дае магчымасць адчуць, што сумуеш па блізкім чалавеку. Ёсць жаданне стаць мамай, і спадзяюся, што мне ўдасца сумясціць працу і свае мары. Ведаеце, часам бачыш на гастролях сем'і, дзе муж і жонка цыркавыя артысты і дзіця побач з імі, і гэта захапляе. Думаю, можа, нашы дзеці пойдуць па маіх слядах і тады і ў нас будзе дынастыя! Бо цырк, мяркую, цікавы занятак, які дазваляе свет убачыць і сябе паказаць.

Алена ДРАПКО. *drapko@zviazda.by*

Крынічка

«Цякла тут з лесу невялічка
Травой заросшая крынічка».
Якуб КОЛАС.

Вядучая рубрыкі Ірына ТАМКОВІЧ. Тэл. 8 (017) 287-18-15

Нізкарослыя кусцістыя сарты перцу не фармуюць. Гэта абумоўлена тым, што ў іх дастаткова слабыя бясплодныя парасткі

ЯК ПРАВІЛЬНА ФАРМІРАВАЦЬ ПЕРАЦ,

каб паскорыць рост і паспяванне пладоў

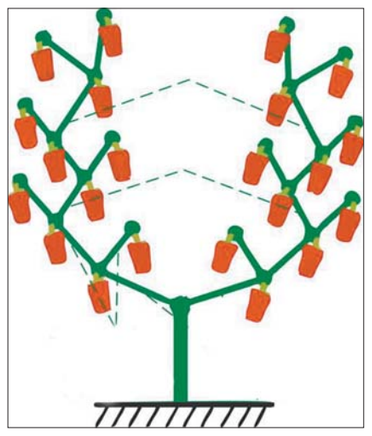

Этап першы — *выдаленне кароннага бутона*

Да пэўнага моманту перац расце ў адно сцябло, але пры дасягненні вышыні 15-20 см (у залежнасці ад сорту) пачынае разгаліноўвацца, утвараючы некалькі галін. На месцы разгалінавання фарміруецца першы кветкавы бутон, які агароднікі называюць каронным.

Яго для лепшага галінавання і развіцця куста варта выдаліць.

Этап другі — *выдаленне лішніх парасткаў*

Часцей за ўсё расліны фармуюць у два-тры парасткі, пакідаючы самыя моцныя з тых, якія сфарміраваліся з развілкі з каронным бутонам. Астатнія прышчыпваюць — гэта значыць, абразаюць кропку росту, верхавіну.

Як правіла, да гэтага моманту на кусце ўтвараецца ўжо 10-12 лістоў. Пакінутыя парасткі першага парадку называюць шкілетнымі, яны і будуць фарміраваць куст.

Шкілетныя галінкі неўзабаве пачынаюць галінавацца гэтак жа, як асноўнае сцябло, утвараючы «відэльчыкі», у цэнтры якіх фарміруецца бутон.

З такімі разгалінаваннямі абыходзімся аналагічна: пакідаем самыя моцныя парасткі, а слабыя прышчыпваем вышэй кветкавай пупышкі і першага ліста.

Для даведкі. Пакідаць адзін ліст на парастках, якія выдаляем, трэба абавязкова, бо ён сілкуе размешчаную пад ім завязь будучага плода.

З кожным наступным разгалінаваннем абыходзімся гэтак жа, прышчыпваючы слабыя парасткі над першым лістком.

На кожным разгалінаванні з'явяцца кветкавыя бутоны, а пасля завязі. Іх пакідаюць, а тыя, што вырастаюць у міжвузеллі, выдаляюць. Усяго на адным кусце дастаткова пакінуць 15-25 пладоў.

Этап трэці — *выдаленне бясплодных парасткаў і ніжніх лістоў*

Рэкамендуецца перыядычна аглядаць куст і выяўляць бясплодныя парасткі, выдаляючы іх. Яны ўтвараюцца ніжэй таго месца, дзе разгаліноўваецца галоўнае сцябло.

Там жа варта выдаляць і лісты, якія ніяк не ўдзельнічаюць у харчаванні завязяў, але зацяняюць пасадкі і высмоктваюць з расліны сокі.

Парада. Выдаляйце з куста пашкоджаныя і хворыя лісты, дзе б яны ні раслі. Цана пытання — здароўе ўсёй расліны.

Важна памятаць, што ўтварэнне завязяў, рост і паспяванне пладоў залежаць у першую чаргу ад асвятлення цяпліц. Калі расліне не хапае святла, нават пры багатым цвіценні плады могуць не завязацца.

Таму па меры росту трэба будзе абрэзаць усе лішнія лісты.

Лісце на асноўным сцябле абразаюць, калі першы плод дасягне тэхнічнай спеласці (адпаведнага сорту памеру і формы).

Калі вырасце другі плод, выдаляецца лісце, размешчанае пад ім.

Увага! За адзін раз можна зрэзаць не больш за два лісты!

Аналагічна абыходзімся з лісцем пад усімі астатнімі пладамі, якія спеюць. Але апошняе выдаленне трэба зрабіць прыкладна за паўтара месяца да заканчэння сезона і канчатковай уборкі ўраджаю. На гэты час расліну варта пакінуць у спакоі.

Этап чацвёрты — *прышчыпка шкілетнай галіны*

Калі на кусце ўтварылася дастатковая колькасць пладоў, паскорыць іх рост дапамагае прышчыпванне кропак росту на асноўных галінах. Расліна перастае расці і марнаваць сілы на новыя завязі, цалкам накіроўваючы іх на ўжо існуючыя.

Гэты працэс таксама павінен быць зроблены за паўтара месяца да меркаванага заканчэння вырошчвання перцу.

Даты | Падзеі | Людзі

15 ЧЭРВЕНЯ

1215 год — група феадалаў і духавенства пры падтрымцы рыцарства і гараджан вымусіла англійскага караля Іаана Беззямельнага падпісаць гра-

мату, якая атрымала назву «Вялікая хартыя вольнасцяў» (Magna carta). Гэты дакумент, які гарантуе каралеўскім падданым пэўныя прывілеі і правы, захоўвае ў Вялікабрытаніі законную сілу і па гэты дзень. Грамата складзена на лаціні, складаецца з прэамбулы і 63 артыкулаў і ўтрымлівае гарантыі тых прывілеяў і свабод, якія склалі падмурак брытанскай сістэмы кіравання. З 63 параграфаў хартыі найбольш вядомы 12-ы, які забараняе каралю ўводзіць падаткі без згоды падаткаплацельшчыкаў, і 39-ы — ён пазбаўляе караля права арыштоўваць грамадзян і адбіраць іх маёмасць без рашэння суда. За тры стагоддзі пасля 1215 года «Вялікая хартыя вольнасцяў» зрабілася сімвалам абмежавання каралеўскай улады, а з часам стала разглядацца як асноватворны закон краіны. У такім разуменні яна паўплывала на палітычныя і прававыя ідэі ў Амерыцы і выканала галоўную ролю ў каланіяльны перыяд яе гісторыі, у ходзе Амерыканскай рэвалюцыі, пры складанні канстытуцыі ЗША.

1790 год — нарадзіўся Антоні Плятэр, краязнаўца, археолаг, калекцыянер. У 1856 годзе быў членам Віленскай археалагічнай камісіі. У выніку падарожжаў па Заходняй Дзвіне апісаў помнікі архітэктуры, археалогіі, гістарычныя мясціны, Барысавы камяні. Цікавіўся беларускім фальклорам. Сабраў шмат матэрыялаў з Падзвіння, частку іх перадаў у Віленскі музей старажытнасцяў. Рукапісы захоўваюцца ў бібліятэцы Вільнюскага ўніверсітэта. Памёр у 1862 годзе.

1923 год — выйшаў першы нумар штомесячнага літаратурна-мастацкага і грамадска-палітычнага часопіса «Маладняк». Выдаваўся ў Мінску на беларускай мове да 1932 года. Рэдактары М. Кудзелька (М.Чарот), А. Ажгірэй (А. Вольны), М. Арэхва, У. Ігнатоўскі, М. Зарэцкі, М. Адзінец і інш. На першым этапе (1923 — сярэдзіна 1926) часопіс арыентаваўся на беларускую камсамольска-маладзёжную аўдыторыю, імкнуўся злучыць афіцыйную праграму сацыялістычнага будаўніцтва з нацыянальна-адраджэнскімі матывамі. Нароўні з вершамі, аповесцямі і нарысамі маладнякоўцаў (М. Чарота, А. Бабарэкі, У. Дубоўкі, К. Чорнага, К. Крапівы) друкаваў творы пісьменнікаў старэйшага пакалення (Ц. Гартнага, З. Бядулі, А. Гурло), першыя літаратурныя пробы маладых аўтараў і селькараў.

Было сказана

Яўгенія ЯНІШЧЫЦ, паэтэса:
«Хай хлусіць хітры рот.
Вачамі — не падманеш».

СЁННЯ

Сонца

	Усход	Захад	Даўжыня дня
Мінск	4.37	21.44	17.07
Віцебск	4.18	21.42	17.24
Магілёў	4.27	21.34	17.07
Гомель	4.33	21.21	16.48
Гродна	4.54	21.57	17.03
Брэст	5.04	21.48	16.44

Месяц

Першая квадра 12.06–19.06.
Месяц у сузор'і Скарпіёна.

Імяніны

Пр. *Ульяны, Івана, Нікіфара.*
К. *Віолы, Яны, Віта, Вітольда, Лявона.*

Фота Анатоля КІЕШЧУКА.

ЗАЎТРА

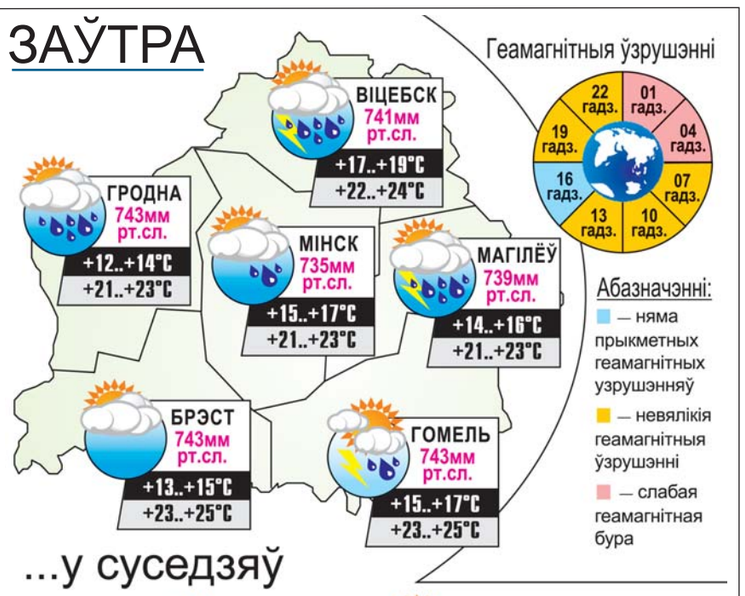

...у суседзяў

ВАРШАВА +26..+28°С	КІЕЎ +25..+27°С	РЫГА +18..+20°С
ВІЛЬНЮС +19..+21°С	МАСКВА +22..+24°С	С.-ПЕЦЯРБУРГ +19..+21°С

УСМІХНЕМСЯ

Жанчыны павінны кіраваць светам. Гэта дасць мужчынам больш часу для таго, каб піць піва і глядзець футбол.

— У нашым рэстаране самыя лепшыя слімакі!

— Так, учора адзін з іх мяне абслугоўваў.

«Такога віруса ў мяне яшчэ не было», — сказаў зяць, убачыўшы за камп'ютарам цешчу.

— Дарагі, адкуль у цябе на штанах гэты светлы волас?

— Напэўна, у трамваі прычапіўся.

— А ці не мае ён дачынення да тваёй бялявай сакратаркі?

— Глупства, я заўсёды здымаю штаны...

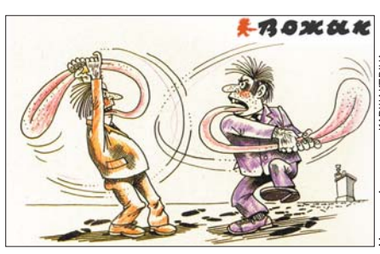

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

ЗВЯЗДА БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

ЗАСНАВАЛЬНІКІ: Савет Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Палата прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ НУМАР 2 АД 17 ЛЮТАГА 2009 ГОДА, ВЫДАДЗЕНАЕ МІНІСТЭРСТВАМ ІНФАРМАЦЫІ РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ.

Дырэктар — галоўны рэдактар КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ: Н. ДРЫЛА, Н. КАРПЕНКА (першы намеснік галоўнага рэдактара), А. КЛЯШЧУК, А. ЛЯЎКОВІЧ (першы намеснік дырэктара), М. ЛІТВІНАЎ (намеснік галоўнага рэдактара), В. МЯДЗВЕДЗЕВА (намеснік галоўнага рэдактара), Н. РАСОЛЬКА, С. РАСОЛЬКА, А. СЛАНЕЎСКІ (намеснік галоўнага рэдактара), В. ЦЕЛЯШУК, Л. ЦІМОШЫК (намеснік галоўнага рэдактара).

Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

АДРАС: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а.

ТЭЛЕФОНЫ: прыёмнай – 287 19 19 (тэл./факс); аддзелаў: пісьмаў — 287 18 64, падпіскі і распаўсюджвання — 284 44 04, сакратарыята — 292 05 82, адказных за выпуск дадаткаў: «Чырвоная змена» — 292 44 12; «Мясцовае самакіраванне» — 292 44 12, уласных карэспандэнтаў: у Брэсце: 20 37 98, Віцебску: 43 23 74, Гродне: 43 25 29, Гомелі: 40 91 92, Магілёве: 32 74 31, па Мінскай вобл.: (017) 292 21 03; бухгалтэрыі: 287 18 81.

http://www.zviazda.by;
e-mail: info@zviazda.by,
(для зваротаў): zvarot@zviazda.by

ПРЫЁМ РЭКЛАМЫ тэл./факс: 287 17 79, e-mail: reklama@zviazda.by

Аўтары апублікаваных матэрыялаў нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў. Іх меркаванні не заўсёды супадаюць з меркаваннем рэдакцыі. Рэдакцыя па сваім меркаванні адбірае і публікуе адрасаваныя ёй пісьмы. Перадрук матэрыялаў, апублікаваных у «Звяздзе», толькі з дазволу рэдакцыі.

Матэрыялы, пазначаныя гэтым значком, носяць рэкламны характар. Адказнасць за змест рэкламы нясуць рэкламадаўцы.

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». ЛП № 02330/106 ад 30.04.2004.

220013, Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Выходзіць 5 разоў на тыдзень. Тыраж 20.023. Індэкс 63850. Зак. № 2358.

М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
П 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Нумар падпісаны ў 19.30 14 чэрвеня 2016 года.